

Misjonsperspektiver fra Sør*

PÉRI RASOLONDRAIBE

«Unnskyld, er ikke du den nye direktøren for Avdelingen for Misjon og Utvikling?»¹ Samtalen begynner ofte slik. Hvis mitt svar er bekrefte-nde – og jeg kan ikke godt svare nei eller kanskje – da hagler det ned spørsmål rundt meg: «Si meg, hva skjedde med evangelisering, god gammeldags evangelisering? Er du mer opptatt av utviklingsarbeid og lar misjonsselskap ta seg av kirkens rettmessige kall?» En annen ville spørre: «Hva forstår du med misjon, og hvorfor er utvikling relatert til misjon på denne måten? Hva prioriterer din avdeling? Er du ikke mer opptatt av å nå ut med evangeliet og bruker utviklingstiltakene til å gjøre kirkene mer troverdige?» Enda en tredje ville spørre: «Hvordan ser du sammenhengen mellom religiøs dialog og misjon? Utfyller de hverandre eller er de konkurrenter? Hva er kirkens misjon?»

Jeg ble spurt om å skrive en artikkel om misjonsanliggender eller misjonsteologi fra et sørlig perspektiv. Siden feltet er så stort og jeg ble gitt frihet til å velge mitt eget tema, valgte jeg å besvare noen av de ovennevnte spørsmål, som jeg vanligvis ikke har tid til å besvare fullt ut i løpet av en tilfeldig samtale. Hensikten med denne presentasjonen er derfor å drøfte spørsmålet: *Hva er kirkens misjon?* Jeg vil ikke drøfte mandat og filosofien bak den nåværende struktur i Department of Mission and Development i Det Lutherske Verdensforbund (LWF/DMD), det får være til en annen gang.

Siden LWF/DMD samarbeider så nært med kirken og gjennom den med hele samfunnet, er det svært relevant å se på hva kirkene gjør eller burde ha gjort, og hvordan de begrunner det de gjør. Perspekti-

* Oversettelse ved Kristin Laugerud

vet vil være fra kirkene i sør, med Afrika som inngangsport – særlig de lutherske kirkene, med størst vekt på erfaringene fra de madagassiske kirkene. Underveis i drøftingen skal vi, i tillegg til å høre mitt svar på spørsmålet, oppdage to viktige trekk ved kontekstuell missiologisk refleksjon. Det ene har å gjøre med teologisk metode, det andre med misjonsteologiens dialektiske natur.

Kontekstuell missiologi

Hvor skal en så begynne? Vi må gjøre to ting: forklare hva vi mener med kontekstuell missiologisk refleksjon, og kort drøfte hva som menes med sørlig perspektiv. Dette vil forhåpentligvis bidra til å plassere hvor jeg kommer fra og gi farge og mening til det jeg ønsker å oppnå.

Først vil jeg si at det er min faste overbevisning at teologi alltid er kontekstuell, ellers kan den ikke være «menneskelig» tale om Gud. Alle typer av menneskelig tale vokser ut av en bestemt kontekst, med dens begrensninger og svakheter, men også med dens muligheter og løfter. Det faktum at noen mennesker ikke erkjenner dette, gjør ikke teologien mindre kontekstuell. Drøfting av misjon, forstått som kirkens deltagelse i Guds misjon i verden, er kontekstuell på en dynamisk dialektisk dobbeltsidig måte. På den ene siden er det både en drøfting av kallet til å følge Kristus og en kritisk refleksjon over hvordan det å følge kallet har blitt forordnet innen kirkens liv. På den annen side er det en dialogisk gjensidig påvirkning mellom den første drøftingen og den kritiske refleksjon. Denne gjensidige dialogiske påvirkning er nødvendig for at drøftingen av misjon skal kunne sammenfalle med Guds folks virkelige livserfaring, og for å unngå å bare bli «teologiske» retningslinjer.

Analytisk og syntetisk forståelse

Dernest ønsker jeg å kort forklare hvordan vi i Afrika oppnår kunnskap, og således taler om det vi sier vi vet. Dette er viktig fordi dette er den epistemologiske tilnærming som blir brukt av kirkene i deres teologiske refleksjon. Det var politiker-filosofen Leopold Cedar Senghor fra Senegal som midt på 50-tallet treffende formulerte dette synet i boken *Négritude*. En fra Vesten bruker en analytisk tilnærming, skriver han, når hun/han ønsker å få kunnskap om noe. Hun/han er interessert i de forskjellige delene som utgjør et objekt. Derfor må objektet tas fra hverandre og studeres bit for bit. Men underveis i denne prosessen har den som undersøker saken ødelagt sitt objekt for kunnskap. Hun/han vil kanskje få kunnskap om de forskjellige delene av objektet, men ikke få kunnskap om objektets fulle og hele virkelighet.

Afrikaneren på sin side bruker en syntetisk tilnærming. Hun/han lar objektet fortsette å være det det er mens hun/han prøver å forene seg med objektet: berøre det, stryke det, lukte på det, smake på det, høre på det. Hun/han gjør dette for å kunne gripe hele dets virkelighet. Blant afrikanere blir gamle mennesker respektert som vise fordi de har hatt tid og tålmodighet til å ta del i så mange av livets forhold. De kan si med stor grad av tilforlatelighet: «vi vet».

I dag vet vi at en slik tilnærming ikke er forbeholdt afrikanske vismenn. Tidlig på syttitallet vakte Gustavo Gutierrez arbeid stor oppstandelse innen de etablerte teologiske kretser verden rundt, og fødte en hel generasjon av frigjøringsteologier. Hans redefinisjon av teologi som kritisk refleksjon over praksis, hvor han plasserer teologi innenfor troslivets kontekst og ikke etter høringen av den bibelske tekst, peker mot Senghørs syntetiske tilnærming til erkjennelse. Også i vesten har det vært sterk kritikk mot og underkjennelse av det som blir kalt «kartesiansk besettelse om visshet». Blant annet talte den tyske filosofen Gadamer om å forene «horisont» og dele erfaring og tolkning med objektet for kunnskap. Kunnskapsprosessen fordrer ikke og tillater ikke at objektet «frysetørres» for å analyseres. Derimot beveger den som søker kunnskap seg innenfor objektets horisont og blir således forandret, eller kanskje heller beriket av møtet.

For å rekapitulere, kan vi si at refleksjon over kirkens misjon vokser ut av den kontekst hvor misjon utøves, og må være en kritisk betraktning over misjonens praksis, av kirkene som er engasjert i den. For å kunne tale om misjon blant Afrikas kirker, må man gå til grasrota og lytte til deres historier. Derfor vil jeg prøve å gjøre dette ved hjelp av «fortellingsteologi» og følger Senghørs epistemologiske fremgangsmåte.

Teologi som fortelling

Jeg har i tyve år vandret og arbeidet sammen med «hyrdene»² i de madagassiske kirkene. Vi snakker om kirkens misjon hele tiden. Hyrdene er alltid opptatt av om de gjør det Gud vil de skal gjøre eller ikke. Men hvordan vet man hva som er kirkens misjon? De kommer alltid med det samme svaret: «Kirkens misjon er bare kjent for dem som følger Jesu kall: Følg meg» (Matt 9,9; 19,21; Joh 21,22). Gradvis lærte jeg av dette trosfellesskapet, idet jeg lot min horisont sammenfalle med deres, at teologi finner sted i «Kristus-etterfølgelsen» og ikke noe annet sted. Faktisk har jeg i min systematiske teologi brukt «Kristus-etterfølgelsen» som bærebjelke i min teologiske konstruksjon. Når man slutter seg til kallet om å følge Kristus, begynner man å lære å kjenne guddommelig åpenbaring: åpenbaring om Ham som

kaller, åpenbaring om selvet og dets verden, åpenbaring om selve etterfølgelsen (hvordan, hvor og når), åpenbaring om medvandrerne og deres verdener.

Hyrdene hevder at for å forstå hva misjon er, må man ta del i den ved å «vandre ydmykt» med Ham som misjonen tilhører. Men hvordan følger en Kristus? Å følge Kristus er å vandre med ham på *Sønnens Vei*. Sønnens Vei er ikke et hemmelig religiøst mysterium. Det er heller ikke en hvilken som helst vei vi ville velge å følge formåls- løst eller tilfeldig. Det er den Veien Guds sønn gikk for å komme til «landet langt borte» på leting etter den bortkomne bror (Luk 15,11-32). Apostlene, urkirken, skyen av vitner som omgir oss, kirkefe- drene gjennom tidene, alle vandret de på Sønnens Vei når de hørte Kristi kall: «Følg meg». Det er veldig viktig å merke seg at urkirken ifølge Apostelgjerningene omtalte det å følge Jesus som «Veien» (Apg 9,2; 19,9; 19,23; 24,22).

De madagassiske hyrdenes erfaring gjorde at de talte om Sønnens Vei som en tredelt vei: *Inkarnasjonsveien, Korsveien og Oppstandel- sesveien*. Det er bare én Vei, men den har tre dimensjoner som er flettet inn i hverandre. Man kan slå inn på Veien fra hvilken som helst av dimensjonene avhengig av hvordan eller når kallet til etter- følgelse blir hørt, men er man først kommet inn på Veien, vil alle de tre dimensjonene spille inn.

Inkarnasjonsveien

«Og Ordet ble kjød og tok bolig i blant oss...» (Joh 1,14).

Bymisjonsteamet kom presis klokka tre på ettermiddagen. Vi skulle gi nattverd til en blind kvinne, en husokkupant som vi hadde ansvar for. Vi gikk inn i huset, den gamle kvinnen lå sammenkroppet på det støvete gulvet, for det var ingen møbler, ikke engang en stråmatte på gulvet. «Hvor skal jeg sette nattverdselementene?» spurte jeg meg selv. «Gode Gud, hvordan kunne jeg ta deg med til et sted som dette? Hvor fattige kan dine folk bli?» De forklarte meg at bymisjons- teamet periodevis brakte mat og andre ting til den stakkars kvinnen, men hver gang ble det stjålet fra henne. Da vi begynte å feire natt- verden, gråt den blinde kvinnen stille, alle som var tilstede gråt med henne. Hun gråt av glede. Vi gråt i sorg, vi var syke langt inn i hjer- tet. Fra dypet av min sjel kunne jeg høre Herren hviske: «Du tok ikke meg hit, jeg tok deg hit!» Min første innskytelse om å dra meg bort fra stedet og området ble drastisk endret. Han tok meg hit!

Når evangeliet taler om inkarnasjon som Sønnens Vei, viser det

tydelig Sønnens ugjenkallelige valg om å være med og for de utstøtte og de marginaliserte og for samfunnets ofre. Når evangeliet taler om inkarnasjon, dreier det seg hverken om det filosofiske *anthropos* (menneske) eller en teologisk inkarnasjon (et teologisk logos som ikles kjøtt og blod). Det er derimot kjød/kjøtt som i forslåtte kropper, torturert kjøtt, utnyttete og bedratte menn, kvinner og barn. Jeg tror det kan riste grunnen under vår egen tamme religiøsitet og den «etablerte» teologi den resulterer i, når vi innser at det er gjennom denne Sønnens Vei at Gud har valgt å se og føle verden. Så høyt har Gud elsket verden at han betraktet den nærmere gjennom øynene til en fattig tømmermanns sønn!

Det er ingen tvil om utgangspunkt og retning for Guds misjon i verden. Veien begynte i en overfylt stall, gikk gjennom flyktningeleire, videre til omplassering i «tøffe» omgivelser, til forsvar for misbrukte kvinner og barn (både i religion og samfunn), til bevisstgjøring om skjebnen til arbeidsløse og kasteløse, til omsorg for de syke og utarmete. Dette er et valg Gud ikke angrep på. På den samme Veien fortsetter Gud å lede Kristi kirke.

Når Kristi kirke lyder kallet om å følge på denne Veien, må den være klar over forskjellen mellom Inkarnasjonsveien og kjødets/kjøttets vei. I dagens ny-liberalistiske økonomi, hvor alt blir målt etter markedsverdi, har kjøtt blitt en god handelsvare som inntar en fram-tredende plass blant verdifulle ressurser for ubegrenset velstand. I tillegg til prostitusjon og pornografi kommer ikke bare kjeder av nye næringer som motedesign, kosmetikkindustri, reklame og underholdning, men også forskjellige opplegg for å utnytte menneskelig arbeid (særlig av kvinner og barn), medvirke til overbefolkning (for å ødelegge fattige lands økonomi) og skape subkulturelle grupper av urinnvånere for turistindustrien.

I de nordatlantiske kirkene er Inkarnasjonsveien blitt forstått som solidaritet eller identifikasjon med de fattige og lidende. I sør kan ikke kirkene riktig snakke om å identifisere seg med de fattige; de er de fattige og som gruppe utgjør de verdens marginaliserte. Vi taler ikke om å være en kirke *for* de fattige men om å være de fattiges kirke, en fattig kirke. Kirker i sør ser derfor i Inkarnasjonsveien Guds identifikasjon med deres skjebne, dvs. Guds bekræftelse av deres menneskelige verdighet. Dette gir dem et fast grunnlag for å kjempe for deres menneskerettigheter som en gudgitt rett. På tross av deres fattigdom, ser imidlertid kirkene på disse som er mindre begunstiget enn dem selv, som Paulus skriver: «Vi er fattige, men gjør mange rike» (2 Kor 6,10). Hva er det de gjør? Kirkene i sør vandrer blant folket og tar plass ved siden av dem som er tråkket på ved å engasjere

seg i arbeidet med å forsvare dem. Å forsvare er å snakke for eller å føre en sak for en annen. I mange land i sør, hvor virkelig demokrati bare er kjent som en idé, blir folks grunnleggende rettigheter oversett og brutt uavlatelig. Mange vet ikke engang at de har rettigheter, og hadde de visst det, ville de ikke kunnet hevde det. Kirkene i sør har latt sine stemmer høre når menneskerettighetene har blitt krenket, og de strever med å finne veier til å rette opp denne uretten.

Disse kirkene tar sin forsvarsrolle alvorlig. Noen kristne vil bokstavelig talt sette livet på spill for andre for å endre en urettferdig situasjon. Men når de gjør dette, ser kirkene at også i deres midte og dem imellom blir fortsatt kvinners, barns og minoritetsgruppers rettigheter krenket, og urettferdige situasjoner forblir uløste. Derfor trenger de stadig å høre Guds ords forsikringer om tilgivelse og aksept av nåde, som kan rense og helbrede dem åndelig slik at de kan bli dyktiggjort. De trenger denne dyktiggjøring, for Veien til «historiens underside» er farefull. Mange kirker har skydd den i frykt for å bli revet i stykker og dø av verdens sår når de prøver å helbrede dem. Men den som viker bort fra denne stien, vil ikke forstå fullt ut hva det vil si å være i Guds misjon.

Korsveien

«Deretter sa Jesus til disiplene: Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg» (Matt 16,24). «Og den som ikke tar sitt kors opp og følger etter meg, er meg ikke verd» (Matt 10,38).

Peter og resten av gruppen fulgte Jesus, men ønsket ikke å ha noe med korset å gjøre. Kan ikke Jesus følge Inkarnasjonsveien uten å gå Korsveien? Det ble tidlig klart for kirkene i sør at Inkarnasjonsveien leder direkte til Korsveien. Det å ta i forsvar, for eksempel, innebærer ikke bare å tale en annens sak, men også å fordømme syndige og urettferdige forhold og avsløre de onde kreftene bak dem. Jesu Kristi Korsvei er først og fremst en protestvei. Den betyr at en avviser å inngå kompromiss med det onde, men heller velge å avsløre det og kjempe imot det, selv om det vil føre til forfølgelse og undertrykkelse for en selv (eller kirken). Kirker som har levd under diktatur, kan fortelle om sterke erfaringer fra vandringen på Korsveien. Men også i dag vil kirker i sør bli gjenstand for represalier når de taler imot korrupsjon på høyt nivå, udyktighet blant statsmenn, politisk ustabilitet, strukturell vold, usikkerhet på landsbygda og vold i byene, sosial nedverdiggelse, miljø-ødeleggelser, etc. Men kirkene vet at de ikke kan velge seg bort fra Veien. Verden kan nok sette dagsorden for

Guds misjon, men det er Herren som bestemmer retningen.

Kristus kaller sin kirke til å «gå mot strømmen». Å ta opp sitt kors betyr ikke å ta imot urettferdig behandling og undertrykkelse uten at det er noen mening med det. Det betyr medlidende å akseptere undertrykkelse og prøvelser i stedfortredende lidelse. Denne lidelsen forårsakes av at en forteller sannheten og utfordrer urett og undertrykkende forhold og strukturer. For at livet skal kunne utfoldes i hele sin fylde og for alle, må demonene som plager og truer livet i samfunnet, bli avslørt og drevet ut. Hvis Kristus ikke hadde «gått imot strømmen», ville verden ha dødd i sin synd.

Mange kirker i sør har erkjent at å svømme mot denne verdens tidevannsbølge ikke er en ubetydelig oppgave, selv om den alltid må begynne hjemme. Oppgaven er enorm. Tidevannet som kirkene må svømme imot er en grådig, selvsentrert, ødselende og voldelig livsform. Kirkene i fattige land blir uavlatelig konfrontert med et urettferdig økonomisk system som avler hjelpeløshet og håpløshet. Dertil kommer problemet med militarismen og den krigskultur som den fører til. Vi må heller ikke glemme den rådende «misofysiske» (naturfornektende)³ holdningen blant folk og institusjoner som leder dem til rå utnyttelse og ubarmhjertig ødeleggelse av miljøet. Kirkene kan ikke engasjere seg i denne saken på en symbolsk måte. Det er en langsiktig misjon som krever planlegging og koordinering. Derfor har kirkene i sør lært å svømme sammen mot strømmen, ved å utvikle økumeniske nettverk og etablere felles aksjoner for endring.

Når kirkene gjør dette, ser de også at innenfor kirkestrukturene og kirkelivet fortsetter en streng patriarkalsk, dominerende mentalitet å bestemme prioriteringer og retningslinjer, og det gjenstår å løse problemet med manglende åpenhet og gjensidig ansvar. Dette er også en del av Kristi kirkes misjon.

Kirkene er også klar over fristelsen til å gjemme seg eller løpe fra korset og bli en del av den bestående makt. Frykten for korsfestelse og død er der alltid. Men når de fortsetter å følge Herren, vil de komme til den samme forståelse som apostelen Paulus som vandret denne veien til ende. Han skrev til kirken i Korint: «For ennå mens vi lever, blir vi stadig overgitt til døden for Jesu skyld, for at også Jesu liv skal bli synlig ved vår dødelige kropp. Slik er døden virksom i oss, men livet i dere» (2 Kor 4,11-12). Dette kunne Paulus si fordi han også visste om den tredje Veien. Liv under Kristi korstegn er et liv i protest, fordømmelse og stedfortredende lidelse. Erfaringen gjør det nødvendig å si at Korsveien kan bli til ren aktivisme eller føre til at mange kristne blir utbrent hvis den ikke er grunnfestet i det tredje aspekt ved Veien.

Oppstandelsesveien

«Dere fornektet Den Hellige og Rettferdige og bad om å få løslatt en morder. Men livets høvding drepte dere, han som Gud reiste opp fra de døde; det er vi vitne om. Fordi vi tror på Jesu navn, har dette navn gitt styrke til denne mannen som dere ser og kjenner. Den tro vi får gjennom dette navn gav han full førlighet igjen, slik dere alle kan se» (Apg 3,14-16).

Kristi disipler var ikke bare vitner om den oppstandne Herre, men også om vandringen på Oppstandelsesveien. De så med sine øyne og visste i sin sjel at livets opphavsmann ikke bare bekjempet døden men også helbredet menneskelig sykdom. Sønnens Vei er en håpsvei, et trassig «håp mot håp» hvor troen ikke vakler når den møter motgang, men må gi Gud ære, han «som gjør de døde levende og byr det som ikke er, å bli til.» (Rom 4,17). Apostelen Paulus lærer at allerede Abraham vandret på denne Veien selv om han bare betraktet den på avstand. Selv om det ikke var noen fornuftig grunn til håp, håpet Abraham at Gud kunne lage vei der det ikke finnes noen vei, at Gud kunne skape liv av døde eller av ingenting. Han betraktet sin kropp, den var så godt som død da han var omlag hundre år gammel, han betraktet Saras ufruktbare skjød, og vandret Veien som tilhører oppstandelsens Gud. Denne troen ble en velsignet arv for de kommende generasjoner, en tro som ikke vil akseptere menneskelige begrensninger innfor den Gud som er mektig til å gi det Gud har lovet.

Det er disse livserfaringene som stadfester håpet om Guds trofasthet, som ga Antiokia-menigheten kraft til å gi den gode nyheten om Jesus Kristus til hedningeverdenen. Den gode nyheten er at «Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham» (Joh 3,17), og som Jesus sa: «Jeg er kommet for at dere skal ha liv og overflod» (Joh 10,10). Dette overflodslivet, utemmet som ørkenen, garantert av Hans Ånd som reiste Jesus Kristus opp fra de døde, bryter ned alt som hindrer og stenger for menneskelig helhet på det åndelige, sosiale, økonomiske, politiske og miljømessige området.

På Oppstandelsesveien fant også kirkene i sør sin dyktiggjørelse. De forkynte frigjøring i Jesus Kristus og kalte til frihet alle som hadde tilbrakt sine liv i fryktens lenker, med falske håp og tomme løfter, enten det var på religionens, kulturens eller politikkens område. Evangelisering er først og fremst en slik fullstendig frigjøring av folket. Frigjøring i Kristus må gå inn i og forandre hele deres virkelig-

het. I sentrum av forkynnelsen står kirkenes fordømmelse av synd og kallet til bot, ikke bare fordi synd skiller menneskene fra Gud, men også fordi synd drepte Guds sønn og dreper Guds barn og ødelegger Guds skaperverk. Bot begynner med at en personlig griper til Guds løfte om frigjøring og dyktiggjørende aksept (rettferdiggjørelse), og fortsetter på Inkarnasjonsveien og Korsveien som avsløring og forsakelse av det onde. Ved siden av den personlige dimensjon omfatter imidlertid boten en sosial – ja, sogar en nasjonal og global – dimensjon. Den krever at sosiale og strukturelle synder blottstilles, fordømmes og opphører, både globale og lokale. Kirkene vet at det er deres kall å gjøre dette.

Håp gror ikke bare fram av avslørende forkynnelse av de gode nyheter om frigjøring. Det må næres av skapende liv som stadfester Kristi gjerninger gjennom hans kirke. Sammen med lemmer på den voksende kirken kjente Peter og apostlene sterkt behovet for konkrete sosiale tiltak som pekte utover seg selv til håpets kilde, når de ba: «og nå, Herre, hold øye med truslene deres og la dine tjenere forkynne ditt ord med frimodighet. Rekk ut din hånd, så det skjer helbredelser og tegn og under ved din hellige tjener Jesu navn» (Apg 4,29-30).

Kristi kirke har til alle tider møtt utfordringen: «Hvis din Herre lever som du påstår, så la ham åpenbare seg.» Noen kirker på forskjellige steder har avvist utfordringen fordi den kommer fra vantroen. De henviser til at troens kvalitet bestemmes av det apostoliske ord som sier at vi ikke vandrer i beskuelse, men i tro. Veien har imidlertid lært oss at Herren selv vil at vi skal åpenbare hans nærvær for verden. Vi ærer ikke minnene om en død kultleder. Vi tilber en levende Herre som er nær. Dessuten forlot og sviktet ikke Kristus sin kirke. Han utrustet sin kirke med nådegaver til forkynnelse, tjeneste og fellesskap (1 Kor 12). Gaver til tjeneste innbefatter helbredelse og mirakler. Blant kirkene i sør inntar helse og helbredelse en sentral plass i deres prioriteringer. Dette omfatter helseforebyggende utdanning, primærhelsetjeneste på landsbygda, klinikker og sykehus. Samtidig praktiserer menigheter helbredelse ved bønn og håndspåleggelse. De kan ikke anklages for å ha tatt imot Guds nådegaver forgiveves.

Mirakler! også det har Kristi kirke gjort og gjør fremdeles. Gjennom hele kolonitiden arbeidet kirker i sør forsiktig, men målbevisst for å frigjøre sitt folk, for politisk selvbestemmelsesrett. De fleste betydningsfulle personene i afrikansk frigjøringskamp – Kwame Nkrumah, Julius Nyerere, Sam Nijuma, Nelson Mandela, Desmond Tutu, for å nevne noen få – hentet sin styrke fra troen innenfor deres

kristne fellesskap; en tro som setter «håp mot håp». Mirakler skjedde! Kolonimaktene med alle deres makttopper la styringen av sine tidligere kolonier i hendene på det innfødte lederskap. Så begynte en annen kamp: kampen mot fattigdom, sykdom og «bakstreveri». Siden 60-tallet, det såkalte utviklingsstiaet, har kirkene i sør deltatt i kampen for å bygge opp økonomisk selvtilit. Utviklingsteorier kom og gikk, utviklingsforetak skjøv sin politikk og sine prioriteringer fram og tilbake, men kirkene fortsatte tålmodig å gi tegn på håp og menneskeverd for livet i de laveste samfunnslagene.

Ved å vandre på Oppstandelsesveien, har kirkene lært at det ikke er en udødelighets- eller uovervinnelighetsvei. Det er en Oppstandelsesvei. Slik er det fordi den også er en Inkarnasjonsvei og en Korsvei. Det har vært, og vil bli, misvekst og død, det vil bli vanskeligheter, hindringer og tilbakeslag. Men det vil bli *Oppstandelse!* Kristus har det siste ordet, ikke døden. Derfor vandrer kirkene ydmykt sammen med livets opphavsmann.

Misjon – å virkeliggjøre evangeliet

Hva er kirkens misjon? Jeg tror kanskje du allerede har fornemmet svaret mens du vandret med meg på Veien. Men la meg foreslå følgende. Kirkens misjon er «å virkeliggjøre» (eng. «to event») den gode nyheten om Jesus Kristus i Guds folks og Guds skapnings liv. Å virkeliggjøre den gode nyheten er en mangefasettert oppgave for Kristi etterfølgere, som rører ved alle livets aspekter, individuelle som samfunnsmessige, politiske som økonomiske, religiøse som kulturelle og miljømessige. Misjon er kirkens svar på kallet til å vandre ydmykt med Gud på Sønnens Vei. Å forbinde misjon med Sønnens Vei hjelper oss til å forstå at misjon både er en befaling og et privilegium. Dåpen er vår inngang til Veien og dermed til Guds misjon. Når vi blir mottatt i Guds rike, blir vi samtidig sendt inn i Guds skaperverk for å bringe håp og frigjøring. Når vi som Guds barn vandrer Sønnens Vei, er vi alltid orientert mot misjon, dyktiggjort ved Ordet og ledet av Anden.

Noter:

1. Department of Mission and Development i Det Lutherske Verdensforbund. Avdelingen ble etablert etter generalforsamlingen i Curitiba, Brasil i 1990.
2. Hyrder er leke ledere i vekkellesbevegelsen i Den Madagassisk-Lutherske Kirke. De gjennomgår en toårig opplæring for de blir innsatt som hyrder i kirken. Deres tjeneste er dyktiggjørelse (oversetterens anmerkning: det engelske ordet «empowerment» kan også oversettes med «istandsetting») og omfatter forkynnelse, bibelundervisning, evangelisering, bønn for syke, åndutdrivelse, rådgivning og omsorg for syke og utstotte i spesielle leirer. For alle disse arbeidsoppgavene mottar de ingen

godtgjørelse. Vekkelsesbevegelsen som oppstod i 1894 har nå spredd seg til andre kirkesamfunn, som den reformerte, den anglikanske og den katolske kirke.

3. «Misofysisk», et oppdiktet ord for å betegne «forakt for naturen».

Péri Rasolondraibe er leder av Avdelingen for Misjon og Utvikling i Det Lutherske Verdensforbund. Han er prest i Den Madagassisk-Lutherske kirke og har ledet dens teologiske seminar. Inntil nylig var han hovedprest i Ambatovinaky menighet i Madagaskars hovedstad, Antananarivo. Han har M.A. og doktorgrad fra USA og har undervist 4 år i systematisk teologi og etikk ved Luther Seminary, St. Paul, Minnesota.

Mission Perspectives from the South

The author, who is Director of the Department of Mission and Development in the Lutheran World Federation raises the basic question: What is the mission of the church? Emphasizing the need of a contextual and synthetic approach, he deals with the issue from the Malagasy context. Based on the experiences of the so-called Shepherds, he describes mission as «walking humbly» on *The Way of the Son*. This Way is further described as the «Way of Incarnation», which means to be the church of the poor; as the «Way of the Cross», being primarily a way of protest; and as the «Way of Resurrection», which means a stubborn «hope against hope» because Christ, and not death, has the last word.